

Sygn. akt V KK 237/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 r.,
sprawy **T. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 maja 2018 r., sygn. akt XVI K [...],

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego obowiązkiem ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

T. S., wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z 14 maja 2018r., został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to został skazany na karę łączną 2 lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 7 listopada 2018r., zmienił zaskarżone apelacją obrońcy orzeczenie Sądu I instancji, uzupełniając kwalifikację prawną czynu o art. 4 § 1 k.k., i obniżył zasądzone skazanemu koszty sądowe.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca skazanego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniósł zarzuty rażącego naruszenia

prawa procesowego i zawarł żądanie rozpoznania sprawy w trybie art. 535 § 5 k.p.k., ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku na rozprawie i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w P. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy T. S. okazała się oczywiście bezzasadna.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia powinien być zwrócony przeciwko procedowaniu sądu odwoławczego i wykazać, jakie rażące błędy zostały popełnione podczas kontroli apelacyjnej, mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Tymczasem skarga obrońcy T. S. nie spełniała tego elementarnego wymogu wynikającego z art. 519 k.p.k., gdyż zarzuty skierowane zostały wprost przeciwko wyrokowi Sądu Okręgowego. Mając na uwadze, że w zwykłym środku odwoławczym obrońca kwestionował tylko wysokość wymierzonej skazanemu kary, należało za całkowicie nieuprawnione uznać zarzucenie Sądowi drugiej instancji dokonanie błędnej kontroli w zakresie, którego nie obejmowała apelacja.

Sam fakt, że w aktach znajdowała się informacja, iż T. S. leczył się psychiatrycznie (na depresję) (k. 882), nie obligował organu procesowego do badania poczytalności podsądnego. Dopiero zaistnienie uzasadnionych wątpliwości co do jego stanu psychicznego kazałoby je zweryfikować w sposób wskazany w art. 202 § 1 k.p.k. W orzecznictwie przyjmuje się, że podstawą uprawdopodobnienia wątpliwości może być zaświadczenie lekarskie czy zaświadczenia placówek służby zdrowia, zeznania świadków dotyczące wypadków, chorób lub sposobu bycia oskarżonego, a nawet samo zachowanie się oskarżonego przed sądem. W niniejszej sprawie żadne obiektywne kryteria ocenie nie dawały organom procedującym podstaw do snucia wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego T. S.. Na poparcie twierdzenia, że skazany jest chory psychicznie – zgłoszonego dopiero na etapie kasacji - strona nie dostarczyła żadnych dowodów. W przedmiotowej sprawie nie zmieniło stanu rzeczy uzupełnienie kasacji przez złożenie do akt artykułu dotyczącego poczytalności. Artykuł ten dotyczy osób, u których stwierdzono niepoczytalność, zaś u T. S. nie ujawniły się przed

zapadnięciem zaskarżonego wyroku żadne podstawy do zastosowania art. 202 § 1 k.p.k.

Wywiad środowiskowy przeprowadzono dopiero wtedy, gdy tylko było to możliwe, co - mając na uwadze, że T. S. nie miał stałego miejsca zamieszkania, a jednocześnie przedmiotowa sprawa nie należała do kręgu, o którym mowa w art. 214 § 2 k.p.k. - było procedowaniem w pełni prawidłowym.

Żądanie przeprowadzenia na etapie kasacyjnym dowodów zgłoszonych w toku kontroli apelacyjnej oraz kwestionowanie procedowania Sądu odwoławczego co do oddalenia przedmiotowych wniosków, należało ocenić, jako całkowicie bezpodstawne. Próba wykazania, że w świetle aktualnej sytuacji finansowej skazanego wymierzona mu kara razi surowością, było, wobec oczywistej bezzasadności poprzednich zarzutów, zabiegiem niedopuszczalnym z punktu widzenia art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k. Jedynie dla porządku należało wskazać, że Sąd Apelacyjny odniósł się do wymierzonej skazanemu kary, aprobując ustalenie Sądu Okręgowego w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy, skoro wszystkie zarzuty podniesione w kasacji obrońcy były ewidentnie chybione, Sąd Najwyższy oddalił skargę w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k., zaś mając na względzie treść art. 636 § 1 k.p.k. i 637a k.p.k., obciążył T. S. obowiązkiem pokrycia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

[aw]